

“Language and Environment” in Contemporary Tamil

Selvi K. Joshiba

Ph.D. Research Scholar, Department of Tamil Studies
Lady Doak College, Madurai

Dr. G.S. Jemima Jayapriya

Associate Professor, Department of Tamil Studies
Lady Doak College, Madurai

Abstract

Today, the environment in India has become severely degraded, described metaphorically as turning into a “garbage bin” (as noted by Maamach Sandhiguha, *Environmental Studies in Tamil*, P.18). The world has been largely affected by environmental degradation, and despite international conferences aiming to devise plans to prevent and mitigate environmental damage, human society continues to exert dominance over nature. Many environmentalists and concerned individuals are striving to protect ecosystems from human-caused destruction. Natural resources are meant for the use of all living beings, and their benefits should be utilized responsibly rather than being depleted or misused. Unfortunately, society has largely forgotten this principle. Even organisms that once roamed freely in forests now struggle to survive, highlighting the urgent need for faster, more decisive conservation efforts. The extinction of species serves as a warning of global collapse. Evidence shows the planet’s atmosphere is polluted, rivers are drying up, groundwater levels are declining, and forests are disappearing. Overall, environmental degradation today is more severe than ever. All five elements and all forms of life are being adversely affected. However, environmental destruction also impacts language. Linguists and environmentalists note that just as ecosystems degrade, the richness of language can also decline. Language flourishes when new words are adopted and revitalized; conversely, when words disappear from usage, the language itself begins to decay over time. Scholars observe a direct correlation: environmental destruction contributes to language loss. This study examines how environmental degradation can accelerate the erosion of language and emphasizes the interconnectedness of ecological and linguistic preservation.

Keywords: Environment, Ecological Crisis, Conservation Efforts, Language Loss

References

1. Asokan, K. (2016). The Hindu (Tamil), 29/05/2016
2. Ainganesan, P. (2010). Seventh Estate, Colombo
3. Nakkeeman (2022). Tamil: An Environmental Linguistic Study, Kaadodi Publications, Nannilam
4. Maamach Sandhiguha (2018). Environmental Studies in Tamil: A Comprehensive View, Edhir Publications
5. Web Reference: <https://example.com/9492781> (Accessed 17/01/2017)

மலர்: 10

சிறப்பிதழ்: I

மாதம்: அக்டோபர்

வருடம்: 2025

P-ISSN: 2454-3993

E-ISSN: 2582-2810

DOI:

<https://doi.org/10.5281/zenodo.17346726>

சமகாலத் தமிழாய்வில் “மொழியும் சூழலும்”

செல்வி கி. ஜோஷிபா

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ் உயராய்வு நடுவம்
டோக் பெருமாட்டி கல்லூரி, மதுரை

முனைவர் ஜி.சு. ஜெயிமா ஜெயப்பிரியா

இணைப் பேராசிரியர், தமிழ் உயராய்வு நடுவம்
டோக் பெருமாட்டி கல்லூரி, மதுரை

ஆய்வுச்சுருக்கம்

இன்றைக்கு இந்தியா, சுற்றுச்சூழலைப் பொறுத்தவரை குப்பைத் தொட்டியாக மாறியுள்ளது (ராமச்சந்திரகுஹா, சுற்றுச்சூழலியல் உலகம் தழுவிய வரலாறு, தமிழில்: பொன். சின்னத்தம்பி முருகேசன், ப. 18) என்னும் ராமச்சந்திரகுஹாவின் கருத்துப்படி, உலகம் மிகப் பேரளவில் சுற்றுச்சூழல் சீர்கேட்டினால் பாதிப்படைந்துள்ளது. சுற்றுச்சூழல் சீர்கேடுகளைச் சீர்படுத்துவதற்கான முன்னெடுப்புகளை விரைந்து செயல்படுத்துவதற்கான செயல்திட்டங்களை வகுப்பதற்குப் பன்னாட்டு மாநாடுகள் பல நடைபெறும் அளவிற்கு மனித சமூகம் இயற்கையின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தி வருகிறது. சுற்றுச்சூழற் சீரழிவைத் தடுத்து, மனிதரால் ஏற்படும் அழிவிலிருந்து சூழலைப் பாதுகாப்பதற்காகச் சூழல்நல அக்கறையுடையோர் பலர் பல்வேறு முயற்சிகளை மேற்கொண்டு வருகின்றனர். இயற்கையின் வளங்கள் அனைத்தும் அனைத்து யிர்களின் பயன்பாட்டுக்கும் உரியவை. இயற்கை அளிக்கும் நன்மைகளைத் தேவைக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாமே ஒழிய, பாழ்படுத்தக் கூடாது என்பதை மனித சமூகம் இன்றைக்கு மறந்திருக்கிறது. கண்பார்வைக்குள் சுற்றித்திரிந்த உயிரினங்கள் கூட, கானகத்தின் வெகுதொலைவிற்கு உட்சென்று தேடினாலும் காண்பதற்கரியன வாகிவிட்டன. அழிவின் விளிம்பிலிருக்கும் உயிரினங்களைக் காப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை அரசும் தன்னார்வலர்களும் முன்னெடுத்தாலும், இன்னும் துரிதமாகச் செயலாற்ற வேண்டிய நெருக்கடி நிலையை அருகிவரும் உயிரினங்கள் அறிவுறுத்துகின்றன. உயிரினங்களின் அழிவு, உலக அழிவிற்கான அறைகூவல் என்பதைச் சமூகம் உணர வேண்டும். உலகம் முழுவதும் வளிமண்டலம் மாசடைந்துள்ளது; நதிகள்பயனிலிழந்து காணப்படுகின்றன; நிலத்தடி நீர்மட்டம் தொடர்ந்து குறைந்து வருகிறது; காடுகள்காணாமல் போகின்றன; மொத்தத்தில் சுற்றுச்சூழல் முன்னெப்போதைக் காட்டிலும் பேரளவில் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது. சுற்றுச்சூழல் சீர்கேட்டால் பஞ்சபூதங்களும் அனைத்துயிர்களும் பாதிப்புக்குள்ளாகி வருகின்றன என்பது நாம் அறிந்தது தான். ஆனால், அதுமொழியின் அழிவிற்கும் வாய்க்கால் அமைத்திருக்கிறது என்பது அதிர்ச்சிதரும் உண்மை என்கிற செய்தியைச் சூழலியலாளர்கள் பதிவு செய்த வண்ணம் உள்ளனர். சொல்வளம் தான் மொழியின் வளம். காலமாற்றத்திற்கேற்பப் புதிய சொற்கள் மொழிக்குள் புகுந்து, மொழியைப் புதுப்பித்துப் புத்துயிர்ப்போடு இயக்கினால் தான் எந்தவொரு மொழியும் நீடித்து நிலைத்திருக்க முடியும். ஒருமொழியில் பழக்கத்திலிருக்கும் சொற்கள் மறையத் தொடங்கினால், காலவோட்டத்தில் மொழியும் மறைந்தும் மறந்தும் போகும். மொழியின் அழிவிற்கு முன்வைக்கப்படுகின்ற பல காரணங்களோடு, “சூழல் அழிவானது, மொழி அழிவிற்குக் காரணமாகிறது” என்கிற செய்தி, அனைவரின் கருத்தையும் கவனத்தையும் தொந்தரவு செய்கிறதை மறுப்பதற்கில்லை. சூழல் அழிவு எவ்வளவு மொழி அழிவிற்கு வித்திடுகிறது என்பதை ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

திறவுச்சொற்கள்: சுற்றுச்சூழல், சூழல் நெருக்கடி, பாதுகாப்பு முயற்சிகள், மொழி அழிவு

முன்னுரை

சமகாலத் தமிழாய்வுகள், தற்காலத்தில் மனித சமூகம் எதிர்கொள்கின்ற சிக்கல்களைப் பெரிதும் பேச்சுக்கூடியதாக இருக்கின்றன. பெண்ணியம், தலித்தியம், சமூகஅரசியல் ஆகியன போன்ற ஏராளமான பொருண்மைகளில் தமிழ் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. குறிப்பாக, சமகாலத்தில் சுற்றுச்சூழல் சார்ந்த பேச்சும் எழுத்தும் பேரளவில் தமிழ் இலக்கிய வெளியை நிறைந்துக் கொண்டிருக்கிறதை, சமகாலப் படைப்புகளும் ஆய்வுகளும் இனங்காட்டுகின்றன. புதினம், சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரை ஆகிய தமிழின் அனைத்து இலக்கிய வடிவங்களிலும் சுற்றுச்சூழற் சிந்தனைகள் பாடுபொருளாக்கப்பட்டுள்ளன. சுற்றுச்சூழல் சிக்கல்களைப் போலவே சூழல்சார்ந்த எழுத்தும் தற்போது தீவிரமடைந்துள்ளது. தமிழில் “பசுமை இலக்கியம்” என்றொரு வகைமை தோற்றம் பெறுமளவிற்குப் சூழலியல் பனுவல்கள் பெருக்கமடைந்துள்ளன. சங்க இலக்கியம், அறஇலக்கியம், பக்தி இலக்கியம், சிற்றிலக்கியம் போன்ற இலக்கிய வகைமைகளின் வரிசையில் நவீன இலக்கிய வகைமையின் ஒரு பகுதியாகப் பொருண்மை அடிப்படையில் சுற்றுச்சூழல் கருத்தாக்கங்களை உள்ளடக்கிய பனுவல்கள் அனைத்தும் பசுமை இலக்கியமாக அடையாளம் காணப்பட்டு, தனக்கெனத் தனித்ததொரு இடத்தைப் பெற்றுள்ளமையை அறியலாம். தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி, நகரமயமாக்கம், உலகமயமாக்கம், முதலாளித்துவச் சிந்தனை, அதீதநுகர்வுக் கலாச்சாரம் முதலான காரணங்களினால் இயற்கை கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டு வரும் நிலையில் பசுமை இலக்கியத்தின் பங்களிப்பு என்பது சமகாலச் சமூகத் தேவையாக உள்ளது. சூழலைக் குறித்தும், அதைப் பாதுகாக்க வேண்டியதன் தேவையைக் குறித்தும், பாதுகாக்கத் தவறினால் ஏற்படும் ஆபத்தான விளைவுகளைக் குறித்தும் மக்களுக்கு

விழிப்புணர்வூட்டுவதைப் பசுமை இலக்கியம் தன்பணியாகக் கொண்டுள்ளது. அதிலும் தற்போது, சுற்றுச்சூழல் விழிப்புணர்வுக் கட்டுரைப் பனுவல்கள், சூழலியலாளர்களால் அதிகமாக எழுதப்பட்டு வரும் சூழலைத் தமிழ் உலகம் நன்கறியும். பாமயன், கோவை சதாசிவம், சு. தியடோர் பாஸ்கரன், நக்கீரன் முதலான சூழலியலாளர்கள் அதிகாத்திரமாகக் களத்திலும், தமிழ்த் தளத்திலும் இயங்கி வருகின்றனர். குறிப்பாக, எழுத்தாளர் நக்கீரன், சுற்றுச்சூழல் சார்ந்த விளக்கங்களைத் தெளிவாகவும், எளிமையாகவும், உண்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டும் வாசகர்களுக்கு விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்தும் வகையில் பல கட்டுரைப் பனுவல்களைப் படைத்துள்ளார். அவரது, “தமிழ் ஒரு சூழலியல் மொழி” என்னும் கட்டுரைப் பனுவல், சூழலியல் எழுத்தின் அடிப்படைப் பொருண்மையை விளக்குவதோடு, இயற்கை அழிந்து வருவதால் பலமொழிகள் உட்பட உலகின் மிகப்பழமையான மொழியான தமிழ் மொழியும் அழிமானத்துக்குள்ளாகி வருகின்றதை உரிய சான்றுகளோடு உரக்கச் சொல்கிறது. சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு என்பது மொழியின் பாதுகாப்பிற்கு உட்பட்டதே என்பதை நக்கீரனாரின் கட்டுரைச் செய்திகள் வழி ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

தமிழில் பசுமை இலக்கியம்

சுற்றுச்சூழல் சார்ந்த எழுத்து மேலைநாடுகளில் “பசுமை இலக்கியம்” என்ற பெயரில், ஒரு தனிப்பிரிவாக உள்ளது. தமிழிலும் சுற்றுச் சூழல், இயற்கை, காட்டுயிர் சார்ந்த எழுத்து பெருகி வருவதால் இதனை, “சுற்றுச்சூழல் சார்ந்த எழுத்து” என்றும், “பசுமை எழுத்து” என்றும், “பசுமை இலக்கியம்” என்றும் பலவிதங்களில் குறிப்பிடுகின்றனர்.

எழுத்தாளர் நக்கீரன், சுற்றுச்சூழல் விழிப்புணர்வு நூல்கள் குறித்துக் குறிப்பிடுகையில், “தமிழில் சூழலியல் அக்கறை சார்ந்த பசுமை இலக்கியம்

பத்தாயிரத்துக்குப் பிறகே தொடங்கியது. பத்தாயிரத்துக்குப் பிறகான நடப்புப்பதின் ஆண்டைச் சூழலியல் எழுத்துக்கானது எனலாம். இதை மெய்ப்பிக்கும்வகையில் பல பதிப்பகங்கள் சூழலியல் சார்ந்த நூல்களைக் கொண்டு வருகின்றன. இதற்கான முயற்சியைப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே தொடங்கி வைத்த பெருமை “பூவுலகின் நண்பர்கள்” அமைப்பைத் தொடங்கிய “நெடுஞ்செழியனாக்கே” உரியது. இவ்வமைப்பின் வழி, இத்துறை சார்ந்த ஏராளமான மொழிபெயர்ப்பு நூல்களை வெளியிட்டு, கவனம் பெறவைத்தது இவரது சாதனையாகும். இதன் தொடர்ச்சியாகத் தற்போதும் பல மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் வெளியாகின்றன (க.அசோகன், (ப.ஆ.), தி இந்து நாளிதழ் (தமிழ்), 29/05/2016, ப.9) என்கிறார்.

சு.தியடோர் பாஸ்கரன் என்னும் சூழலிய எழுத்தாளர், பசுமை இலக்கியம் குறித்துக் குறிப்பிடுகையில், சங்கப் பாடல்களில் இயற்கை தனித்துத் துருத்திக் கொண்டு இருக்கவில்லை. அன்றாட வாழ்வில் இழைந்தோடும் ஓர் அம்சமாக அது இருந்தது. ஓர் ஊரிலிருந்து மற்றொரு ஊருக்குப் போவதை விவரிக்கும் போது கூட, இயற்கைக் கூறுகள் இயல்பாகவே பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. ஆனால், இன்று இயற்கை அந்நியமாகிவிட்டது. “ரப்பர்”, “காடு”, “சாயாவனம்” போன்ற விரல்விட்டு எண்ணிவிடக் கூடிய நாவல்கள், சோ.தர்மன், பெருமாள் முருகன், தி.ஜானகிராமன் போன்ற ஒருசிலரின் எழுத்து மட்டுமே, இயற்கை சார்ந்து பேசமுனைந்த புனைவு இலக்கியங்கள். தமிழில் பசுமை இலக்கியம் பெரிய அளவில் வர வேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது. கட்டுரை இலக்கியத்தின் இன்னொரு பரிமாணம் தான் பசுமை இலக்கியம் (<http://tamil.the hindu.com/general/ environment/article9492781.ece,17/01/2017>) என்கிறார். இக்கூற்றுகளினடிப்படையில் சுற்றுச்சூழல்

சார்ந்த பனுவல்களைப் பசுமை இலக்கியமாக அடையாளம் காணுகிற போக்கு நிலவுகிறதை அறி யமுடிகிறது. சூழலியல் எழுத்துக்கள் நடப்புக் காலந்தொட்டே, எதிர்காலத்திற்குமாக, சுற்றுச்சூழலைக் குறித்துச் சிந்திப்பதற்கும், செயல்படுவதற்கும் வழிவகுக்கின்றன எனலாம்.

தமிழ் ஒரு சூழலியல் மொழி

தமிழ்மொழியானது, பண்பாட்டு மொழி, வரலாற்று மொழி, அரசியல் மொழி, சமயமொழி, அறிவியல் மொழி, பகுத்தறிவு மொழி எனப் பலப் பரிமாணங்களில் பார்க்கப்பட்ட போதிலும், தமிழைச் சூழலியல் மொழியாகப் பார்க்கும் முதல் நூல் “தமிழ் ஒரு சூழலியல் மொழி” என்பதாகும். இந்நூலை எழுதிய நக்கீரன் இதைக் குறித்துக் குறிப்பிடுகையில் பச்சையம் மிகுந்த மொழி, தமிழ். அது சருகாகிடக் கூடாது என்பதே நம் ஆதங்கம். ஒருபுறம், உலகமயமாக்கல் அதை உலர்த்த முனைகிறது. மறுபுறம், ஆதிக்க மொழிகள் அதை அகற்ற நினைக்கின்றன. பச்சையம் என்பது நம் நிலத்தின் சுற்றுச்சூழல். சூழல் நீங்கினாலும், மொழி உலரும். மொழி நீங்கினாலும், சூழல் உலரும். எனவே, மொழியையும் சூழலையும் ஒரு சேரக் காக்கும் அவசியத்தைப் பேசவிழைகிறது, இந்நூல் (நக்கீரன், தமிழ் ஒரு சூழலியல் மொழி, ப.7) என்கிறார்.

பசுந்தமிழ், அலைபேசியின் ஆளுகையாலும் ஆதிக்க மொழிகளின் அடக்குமுறையாலும் அடையாள மற்றுக் போய்க் கொண்டிருக்கிற சூழலில், தமிழில் புதிய சொற்களை உருவாக்காமல், தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியானது மனிதரது சிந்திக்கும் ஆற்றலைச் செயலிழக்கச் செய்து கொண்டிருக்கிறதை உணரவேண்டிய கட்டாயத்தில் உள்ளோம்.

இயற்கை குறித்த பதிவுகளைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் ஆராயத் தலைப்பட்டோமானால், தமிழுக்குக் கிடைத்த தலை நூலான

தொல்காப்பியம் தொட்டு, நடப்புக் காலப்படைப்புகள் வரையான அதன் பரிமாணம், காலமாற்றத்தின் அடிப்படையில் விதவிதமாக மாறி வந்திருக்கிறதை உணர முடியும். தொல்காப்பியமானது, இயற்கை நெறி வாழ்வியலை, “திணைப்பகுப்பு” அடிப்படையில் விளக்கிச் செல்கிறது. இதனுள் காட்சிப்படுகிற ஐந்திணை சார்ந்த நில அமைப்புகளும், உயிரினங்களும், தொழில் முறைகளும், மனிதர் தம் வாழ்முறைகளும் இயற்கையோடியைந்ததாகவே இயக்கம் பெறுகின்றன. சங்க இலக்கியங்களும் தொல்காப்பிய மரபின்படி, இயற்கை நெறிவாழ்வியலையே வழி மொழிகின்றன. காலமாற்றமானது, இயற்கையமைப்பின் தோற்ற வெளியில் ஏற்படுத்திய மாற்றங்கள், புதியதிணை உருவாக்கத்திற்கும் கூடக் காரணமாயின. சமகாலப் படைப்புகள், குறிப்பாக இருபதாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னும் பின்னுமானபதின் ஆண்டுகளில், சுற்றுச்சூழற்சிக்கல்களை மையப் பொருண்மையாக்கிய படைப்புப் பிரதிகள், “பசுமை இலக்கியங்கள்” என்ற பெயரில், அடையாளங்காணத் தக்கவிதமாகப் பெருகிநிற்கின்றன. காலந்தோறுமானதமிழ் இலக்கியங்கள், “தமிழ்மொழி இயல்பாகவே இயற்கை சார்ந்த மொழி” என்பதை உறுதிப்படுத்தும் வண்ணமாக அமைந்திருக்கிறதை உணரலாம்.

சூழல் அழிந்தால் மொழி அழியும்; மொழி அழிந்தால் சூழல் அழியும்

இயற்கையில் அனைத்தும் ஒன்றோடொன்று பிணைக்கப்பட்டிருப்பது போல, சூழலும் மொழியும் இரண்டறக் கலந்தவை. ஒன்றின் பாதுகாப்போ/ அழிவோ, மற்றொன்றில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் என்பதை நாம் அறிய வேண்டும். மொழி என்பது வெறும் சொற்கள் அல்ல. அது ஒரு சமூகத்தின் வாழ்க்கைமுறை, பழக்கவழக்கம், சிந்தனை முறையின் பிரதிபலிப்பாகும். சுற்றுச்சூழல்

அழிவதால், அச்சமூகத்தின் வாழ்வியல் மாறுபடுகிறது. எடுத்துக்காட்டாக, மலைப் பகுதிகளில் வாழும் மக்களின் மொழியில் மலைகள், ஆறுகள், காடுகள் பற்றிய நூற்றுக்கணக்கான சொற்கள் கலந்திருக்கும். காடு அழிந்தால் அச்சொற்களும் பயன்பாட்டிலிருந்து வழக்கொழிந்து போகும். விவசாயம் அழிந்தால் அதனுடன் தொடர்புடைய சொற்கள், பழமொழிகள், பாடல்கள் மறைந்துவிடும். மக்கள் இடம்பெயர்ந்தால், தங்கள் சொந்தப் பண்பாட்டுச்சூழல் இழந்து, அந்த மொழியையும் தளர்த்துவார்கள். ஆக, சுற்றுச்சூழல் அழிந்தால் மொழியும் சேர்ந்து அழியும் நிலை ஏற்படுகிறது.

இதனை, “மொழிபண்பாட்டினுடைய மிகப்பெரும் கருவூலம். உணவுப் பழக்க வழக்கங்கள் - வேளாண் முறைகள் - ஆடை அணிகலன்கள் - திருமண வைபவங்கள் - மரணச்சடங்குகள் போன்ற பண்பாட்டு வாழ்க்கை முறைகளையும், விருந்தோம்பல் பண்பு - மூத்தோரைக் கணம் செய்தல் - மணஉறவுகளைத் தீர்மானித்தல் போன்ற பண்பாட்டு வாழ்வியற் சிந்தனைகளையும், இவற்றின் அடி ஆதாரமாக விளங்குகின்ற தாவரங்கள் - விலங்குகள் - காலநிலை போன்ற உயிர்ச்சூழல் பற்றிய அறிதல்களையும் சொற்களாகத் தேக்கித் தன்னில் வைப்பிலிட்டுள்ளது. இவை பல ஆயிரம் ஆண்டுகாலச் சேமிப்புகள். அந்தந்தக் கால கட்டங்களுக்கும் இடங்களுக்கும் ஏற்ப நிலவிய வாழ்க்கை முறைகளையும், வாழ்வியற் சிந்தனைகளையும், இயற்கை அறிதல்களையும் புலப்படுத்தவும் புரிந்து கொள்ளவும் கூடிய புதுப்புதுச் சொற்களாக உருவாக்கி, தொடர்ந்து சொற்களின் களஞ்சியமாக மொழி பரிணாமித்து வருகிறது (ஐங்கரநேசன், பொ., ஏழாவது ஊழி, ஊமையாகும் மொழிகளும் மரணிக்கும் உயிர்ச்சூழலும் (கட்.),

பக்.359-360) என்கிற புலம் பெயர் எழுத்தாளரும் சூழலியலாளருமான ஐங்கரநேசனின் கூற்று, சூழலுக்கும் மொழிக்குமான தொடர்பைமிகத் துல்லியமாகத் தெளிவுப்படுத்துகிறது.

சுற்றுச் சூழலுக்கும் மொழிக்குமான உறவினைப் பற்றி டேவிட்கிரிஸ்டல் என்பாரின் “மொழியின் மரணம்” (Language Death) என்னும் நூலும் விளக்குகிறது. ஏதேனும் ஓர் உறுப்புப் பாதிக்கப்பட்டாலும், ஒட்டுமொத்த அமைப்புக்கும் அது எதிர்பாராத விளைவுகளை உருவாக்கும். அதில் மொழியும் அடங்கும் என்பதே அவர் கருத்து. அதாவது, ஒருநிலத்தில் வாழும் உயிரினம் அழிந்துப் போனால் அவ்வுயிரினம் தொடர்பான அந்நிலத்தில் பேசப்படும் சொற்களும் அழியும். எடுத்துக்காட்டாக “யானை” அழிந்தால் அதன்வேறு பெயர்களாகிய களிறு, பிடி, வேழம், குஞ்சரம், கைம்மா, களபம், மாதங்கம், கயம், அரசவா, அல்லியன், ஓங்கல், ஒருத்தல் போன்ற சொற்களும் அழியும். அதனோடு அதற்குத் தொடர்பான “தும்பிக்கை” என்கிற சொல்லும் அழியும். ஓர் உயிரினம் அழிந்தால் அடையக் கூடிய மொழிச்சிதைவு அநேகம். முதல் தலைமுறையில் இருந்த சொற்கள் நான்காம் தலைமுறையினருக்குத் தெரிவதில்லை. “பழக்கத்தில் இருந்த ஒரு சொல், பழங்காத சொல்லாகி, அடுத்து அறியாத சொல்லாகி, இறுதியில் முற்றிலும் மறைந்த சொல்லாக மாறிவிடுகிறது.” (நக்கீரன், தமிழ் ஒரு சூழலியல் மொழி, சூழல் அழிந்தால் மொழியும் அழியும் (கட்.), ப. 41) என்னும் நக்கீரனின் உரைப்படி தமிழில் பல சொற்கள் காணாமல் போய்விடுவதற்குச் சுற்றுச்சூழல் அழிவு பெரும்பங்கு வகுக்கிறது என்பதை உணரலாம்.

சுற்றுச்சூழல் அழிவு என்பது வெறும் இயற்கை இழப்பு மட்டுமன்று; மொழி, கலாச்சார அடையாள இழப்பும் கூட. எனவே, சுற்றுச்சூழலைக் காப்பது என்பது

மொழியையும், பாரம்பரியத்தையும் காப்பதற்குச் சமம். இதனை உறுதிப்படுத்துகிறதாக, “மொழிகள்” புலப்படுத்தவெனவும் புரிந்துகொள்ளவெனவும் மனித இனம் தன் பரிணாமப் பாதையில் கண்டறிந்த அற்புதமான ஒரு சாதனம். ஆனால், மொழிகளுக்கு இன்று ஏற்பட்டிருக்கும் அச்சுறுத்தல்கள் வெறுமனே தகவல் தொடர்புகளுக்கான கதவுகளை மாத்திரம் அடைத்து விடவில்லை. இது பண்பாட்டுக்கும் உயிரினங்களுக்கும் ஏற்பட்டிருக்கும் பெரும் அச்சுறுத்தலும் ஆகும். ஒரு மொழி ஒரு பகுதியில் தோன்றி வளர்கின்றபோது, அந்தமொழியைப் பேசுகின்ற இனத்தின் பண்பாட்டுச் சூழலுடனும் அந்த இனம் வாழுகின்ற உயிர்ச்சூழலுடனும் ஒன்றாகச் சேர்ந்தே பயணிக்கிறது. ஒன்றையொன்று ஒம்பியவாறு பரிணாமிக்கிறது. இதனால், இவற்றில் ஒன்றின் அழிவு மற்றையவற்றையும் நிராதரவாக்கி அழித்து வருகிறது (ஐங்கரநேசன், பொ., ஏழாவது ஊழி, ஊமையாகும் மொழிகளும் மரணிக்கும் உயிர்ச் சூழலும் (கட்.), ப.359) என்கிறதாக எழுத்தாளர் ஐங்கரநேசனின் கூற்று அமைகிறது.

இயற்கைச் சிற்றங்களினால் புவியில் பெரும் அளவில் உயிர்ச்சேதமும் பொருட்சேதமும் ஏற்படும் நிலையில், மொழிச்சேதமும் ஏற்பட்டுள்ளது. இயற்கைக்கும் உயிர்களுக்கும் ஏற்பட்டுள்ள பேரிடர்களில் மொழியும் பாதிப்படைகிறது.

உலகில் இன்று 21%பாலுாட்டிகள், 13% பறவைகள், 15% ஊர்வன வகைகள், 30% நீர் நிலவாழ்விகள் அழிவிற்குக் காத்திருக்கின்றன. பல்லுயிர் பன்மயத்தோடு மொழிப் பன்மயமும் ஆபத்தில் உள்ளது. பேசப்படுகின்ற 7000 மொழிகளில் நான்கில் ஒரு பங்கு அழியப்போகிறது. 30% மொழிகள், 1970 க்குப் பின் அழிந்துள்ள நிலையில் இன்னும் 400 மொழிகள் அழியப் போவதாக ஜோன தன்லோ. கூறுகிறார்.

உயிரினங்களில் “ஓர் இடவாழ்வி” (Endemic species) உண்டு. பிற பகுதிகளில் காணமுடியாது, ஒரு குறிப்பிட்ட நிலத்தில் மட்டும் வாழும் உயிரினங்களே ஓரிட வாழ்வி என்பர். எடுத்துக்காட்டாக, ஆஸ்திரேலியாவின் கங்காரு என்னும் ஓரிட வாழ்வியைப் போல மொழிகளிலும் ஓர் இடமொழிகள் உள்ளன. உயிரினங்களில் ஓரிட வாழ்விகளைப் பாதுகாக்கும் நாம் ஓரிட மொழிகளை கை விடுகிறோம்.

ஏறத்தாழ 1500 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, தற்போது இருக்கும் மக்கள் தொகையை விட 500 மடங்கு குறைவாக இருக்கிறோம். ஆனால் மனித மொழிகளின் எண்ணிக்கை 10,000 மொழிகள் இருந்த நிலையில், இன்று குறைந்துள்ளது. மனிதர்கள் பொருளீட்டும் பொருட்டுக் காடுகளை அழிக்கத் தொடங்கினர். ஆகையால் சுற்றுச்சூழலை அழிப்பதோடு மொழிப் பன்மயத்தையும் சேர்த்து அழித்தனர் எனலாம்.

பொருள் ஈட்டுவதற்காகக் காடுகளை அழித்து வந்த நிலையில், இன்று அதே பணியை வேறுவிதமாகச் சந்தைப் பொருளாதாரமும் செய்கிறது. இதற்குப் பன்மொழிப் பெருக்கம் தேவையில்லை என்றும், ஒற்றை மொழியாக இருந்தால் வணிகம் செய்ய எளிது எனக் கருதி பல மொழிகள் இருப்பதை இடையூறாக எண்ணுகின்றனர். ஒற்றைமொழிப் பண்பாடு கார்ப்பரேட்டுக்குமட்டும் வேண்டுமானால் வாய்ப்பானதாக இருக்கலாம். ஆனால் இயற்கைக்கு எதிரானது என்பதை நாம் நினைவில் கொள்ளவேண்டும் என வலியுறுத்துகிறார் நக்கீரன்.

முடிவுரை

மொழிகள், பண்பாட்டின் உறைவிடமாக விளங்கி உலகின் உயிர்ப் பல்வகைமையைப்

பாதுகாத்து வருகின்றன. அதோடு, சுற்றுச் சூழலுடன் நேரடியாகவும் உயிரோட்டமான உறவுகளைக் கொண்டிருக்கின்றன. ஒரு பகுதியில் நிலவுகின்ற மொழி, அப்பகுதியின் சுற்றுச்சூழல் விபரங்களைத் தன்னில் பதிவுசெய்து கொள்கின்றது. அந்த வகையில், “தமிழ்மொழி திணைக் கோட்பாட்டுடன் இணைந்தது. அது நமது பண்பாட்டுச் சூழலியல்” (நக்கீரன், தமிழ் ஒரு சூழலியல் மொழி, வல்லரசு மொழியின் வள அரசியல் (கட்.), பக். 121) என்னும் நக்கீரனின் கூற்று, சுற்றுச்சூழற் சங்கிலிப் பிணைப்பில் மொழியும் இணைக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை விளக்குகிறது. இன்றைக்குச் சூழல் அழிவதைப் பெரிய விடயமாக கருதாது, தன்னுடைய வளர்ச்சி மட்டுமே போதும் என்கிறதான குரல்கள் ஒலித்த வண்ணம் உள்ளன. பரிணாமப் பாதையில் ஒன்றாகவே கைகோர்த்துப் பேசிவந்த மொழிப் பல்வகைமையும் உயிர்ப் பல்வகைமையும் துர்அதிர்ஷ்டவசமாக ஒன்றாகவே சேர்ந்து மடியவும் ஆரம்பித்துள்ளன (ஐங்கரநேசன், பொ., ஏழாவது ஊழி, ஊமையாகும் மொழிகளும் மரணிக்கும் உயிர்ச்சூழலும் (கட்.), ப.364) என்கிறதான கருத்து சிந்திக்க வேண்டியதாயுள்ளது.

பார்வை நூல்கள்

1. அசோகன், க., (ப.ஆ.), தி இந்து நாளிதழ் (தமிழ்), 29/05/2016.
2. ஐங்கரநேசன், பொ., (2010), ஏழாவது ஊழி, சேமமடு பதிப்பகம், கொழும்பு.
3. நக்கீரன், (2022), தமிழ் ஒரு சூழலியல் மொழி, காடோடி பதிப்பகம், நன்னிலம்.
4. ராமச் சந்திரகுஹா, (2018), சுற்றுச் சூழலியல் உலகம் தழுவிய வரலாறு, எதிர் வெளியீடு.
5. <http://tamil.thehindu.com/general/environment/article9492781.ece,17/01/2017>.